

כך נקבע עמנואל עם זוג פרדוטינו, לדגניה ב'.
משבאים למשק, אין נוהגים כאורחים מכובדים אלא
יוצאים לעובודה עם כל החברים ומה גם שהיה זה בעונת
הזרעה עונה "בوعרת" לכל הדעות, "דריל" (מכונת זרעה)
עדין לא היה ברשותם של אנשי דגניה ב' והיה עליהם
לזרע ביד, אין ברירה. זרעת שדה ביד, תורה היא ולימוד
היא צריכה, וمبין אנשי דגניה ב' — רק משה קריינס
(לימים — עמיעד, מראשוני נהיל) ידע כיצד עושים במלאה;
ומשה, הלא ליהודה. היה לו מסתמא עיסוק כלשהו ביהודה
ואם כך — קמים והולכים ותוק שבוע ימים אפשר גם
להזור. "ניידות" מקובלת מאוד באותו ימים. אלא שביני
תiem חייבים לזרע. המשימה הוטלה, איפוא, על עמנואל
הנער בן הארבע-עשרה שהיה מאומן בכך והוא זרע את
השדות ובלי ספק ראה עצמו בשל כך, גבר בגברים.

אך לעומת "הישג" זה, קرتה לו תקלת מעכיבה. אחד
הفردים שהביא עמו, חלה ומת. כאן לא עמדה לו גבירותו
והוא פרץ בבכי. כאלה הם האחים שלי. בוכים על מות
בהתם כמו, להבדיל, על אדם קרוב.ומי כמוני מבין לרוחם.
עד היום מזיכרים לו אנשי דגניה ב' מאותם ימים, את
"חטאיו" אלה : זרעת השדות והבכייה.

באלול תרפ"א עם עליית ראשוני החברים נהיל —
הצטרכ יהודה אל העולים ובנהיל בנה ביתו והקים משקו.
עמנואל גם הוא יצא את מטולה — אחרי נסיענות שלא
הצליחו לשקם את המשק — ויחד עם עוד חברים עלו
והקימו את כפר-יהושע.

בכך תמה וNSTIIMAה בעבורנו פרשת מטולה. ואפ-על-פי-
כן נשארו עד היום איה נימים הקורסים אותו לאותו